

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa własności skarżącej

Nieuprawnione wykorzystanie danych skarżącej w związku z zatwierdzeniem wodorowęglanu sodu jako substancji podstawowej stanowi naruszenie prawa do własności intelektualnej zgodnie z art. 17 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia nakazu ochrony niejawnych informacji handlowych

Nieuprawnione wykorzystanie danych skarżącej w celu zatwierdzenia wodorowęglanu sodu jako substancji podstawowej stanowi następnie naruszenie ochrony niejawnych informacji handlowych zgodnie z art. 7 karty.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia ogólnej zasady równego traktowania

Nieuprawnione wykorzystanie danych skarżącej w celu zatwierdzenia wodorowęglanu sodu jako substancji podstawowej stanowi również naruszenie zasady równego traktowania. Podczas gdy skarżąca musiała poczynić poważne inwestycje w celu zarejestrowania niezbędnych danych, dane te zostały wykorzystane przez pozwaną na korzyść osób trzecich, którzy nie mieli obowiązku spełnienia tych wymogów.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady ochrony zaufania

Nieuprawnione wykorzystanie danych skarżącej w celu zatwierdzenia wodorowęglanu sodu jako substancji podstawowej prowadzi w końcu do naruszenia zasady ochrony zaufania. Skarżąca miała prawo ufać, że dane dla środka ochrony roślin VitiSan® będą wykorzystane wyłącznie przy zachowaniu ochrony danych.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – Mitteldeutsche Braunkohlengesellschaft i in./Komisja

(Sprawa T-750/15)

(2016/C 059/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mitteldeutsche Braunkohlengesellschaft mbH (Zeitz, Niemcy), RWE Power AG (Essen, Niemcy), Vattenfall Europe Mining AG (Cottbus, Niemcy) (przedstawiciele: U. Karpenstein, K. Dingemann i M. Kottmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2014) 5081 final z dnia 23 lipca 2014 r. w postępowaniu w sprawie pomocy państwa SA.38632 (2014/N) (ex 2013/NN) – Niemcy – EEG 2014 – reforma prawa energii odnawialnej w zakresie, w jakim ta decyzja klasyfikuje regulacje dotyczące istniejących instalacji służących zaopatrywaniu w energię w art. 61 ust. 3 i 4 EEG 2014 jako pomoc państwa i w pkt 5 tiret drugie (s. 75) uznaje za zgodne ze wspólnym rynkiem tylko do 31 grudnia 2017 r;

— Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku selektywnego uprzywilejowania określonych przedsiębiorstw

W drodze zarzutu pierwszego skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja niesłusznie klasyfikuje regulacje dotyczące istniejących instalacji służących zaopatrywaniu w energię (art. 61 ust. 3 i 4 EEG 2014) jako środek o charakterze selektywnym i tym samym jako pomoc państwa.

2. Zarzut drugi dotyczący braku wykorzystania państwowych środków finansowych

W drodze zarzutu drugiego skarżące utrzymują, że finansowane w drodze dopłat EEG wsparcie dla energii ze źródeł odnawialnych nie jest zasilane ze środków państwowych, lecz prywatnych. Zgodnie z wymogami wynikającymi z orzecznictwa ani pobór, ani wykorzystanie dopłaty EEG nie podlega stałej kontroli ze strony państwa. Ponadto przedmiotowe uregulowania nie obciąża budżetu państwa właśnie dlatego, że całość dopłat EEG nie jest zmniejszona poprzez swobodę rozłożenia dopłat dla zaopatrzenia w energię istniejących instalacji.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2015 r. – Luksemburg/Komisja

(Sprawa T-755/15)

(2016/C 059/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: D. Holderer, pełnomocnik oraz adwokaci D. Waelbroeck, S. Naudin i A. Steichen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- tytułem głównym, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 października 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.38375 wdrożonej przez Wielkie Księstwo Luksemburga na rzecz firmy Fiat;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 października 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.38375 wdrożonej przez Wielkie Księstwo Luksemburga na rzecz firmy Fiat w zakresie, w jakim w decyzji tej nakazuje się odzyskanie pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 TFUE, w zakresie, w jakim Komisja nie przedstawiła dowodu na to, że sporna interpretacja przepisów prawa podatkowego ma charakter selektywny.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 TFUE oraz ciążącego na Komisji obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim instytucja ta nie przedstawiła dowodu na zaistnienie korzyści ani ograniczenie konkurencji.